

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (deveti senat)

z dne 8. maja 2019*

„Predhodno odločanje – Socialna politika – Prenos podjetij – Direktiva 2001/23/ES – Člen 1(1) – Področje uporabe – Merila za presojo prenosa – Prenos strank – Prenos vseh finančnih storitev banke na borzno družbo brez prenosa osebja“

V zadevi C-194/18,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Vrhovno sodišče (Slovenija) z odločbo z dne 20. februarja 2018, ki je na Sodišče prispela 19. marca 2018, v postopku

Jadran Dodič

proti

Banki Koper,

Alti Invest,

SODIŠČE (deveti senat),

v sestavi K. Jürimäe, predsednica senata, D. Šváby in N. Piçarra (poročevalec), sodnika,

generalni pravobranilec: G. Hogan,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- za J. Dodiča M. Blatnik in M. Dodič, pravnika,
- za Evropsko komisijo M. Kellerbauer in B. Rous Demiri, agenta,

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalnega pravobranilca, da bo v zadevi razsojeno brez sklepnih predlogov,

izreka naslednjo

* Jezik postopka: slovenščina.

Sodbo

- 1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 1(1) Direktive Sveta 2001/23/ES z dne 12. marca 2001 o približevanju zakonodaje držav članic v zvezi z ohranjanjem pravic delavcev v primeru prenosa podjetij, obratov ali delov podjetij ali obratov (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 5, zvezek 4, str. 98).
- 2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med J. Dodičem na eni strani ter družbama Banka Koper in Alta Invest na drugi v zvezi z zakonitostjo odpovedi njegove pogodbe o zaposlitvi.

Pravni okvir

Pravo Unije

- 3 V tretji uvodni izjavi Direktive 2001/23 je poudarjeno, da je treba „predvideti [...] varovanje delavcev v primeru, ko se spremeni delodajalec, in zlasti zagotoviti, da se njihove pravice ohranijo“.
- 4 Člen 1(1) te direktive določa:
 - „(a) Ta direktiva se uporablja za vsak prenos podjetja, obrata ali dela podjetja ali obrata na drugega delodajalca, ki je posledica pogodbenega prenosa ali združitve.
 - (b) Ob upoštevanju pododstavka (a) in nadaljnjih določb tega člena se za prenos v smislu te direktive šteje prenos gospodarske enote, ki ohrani svojo identiteto, se pravi organiziranega skupka virov, katerega cilj je opravljanje gospodarske dejavnosti, ne glede na to, ali je ta dejavnost glavna ali stranska.“

Slovensko pravo

- 5 Člen 73(1) Zakona o delovnih razmerjih (Uradni list RS, št. 21/13, v nadaljevanju: ZDR) določa:

„Če pride zaradi pravnega prenosa podjetja ali dela podjetja, izvedenega na podlagi zakona, drugega predpisa, pravnega posla oziroma pravnomočne sodne odločbe ali zaradi združitve ali delitve do spremembe delodajalca, preidejo pogodbene in druge pravice in obveznosti iz delovnih razmerij, ki so jih imeli delavci na dan prenosa pri delodajalcu prenosniku, na delodajalca prevzemnika.“
- 6 Člen 88(1), prva alineja, ZDR določa:

„Razlogi za redno odpoved pogodbe o zaposlitvi delavcu s strani delodajalca so:
prenehanje potreb po opravljanju določenega dela pod pogoji iz pogodbe o zaposlitvi, zaradi ekonomskih, organizacijskih, tehnoloških, strukturnih ali podobnih razlogov na strani delodajalca [...]“.
- 7 Člen 89(1), sedma alineja, ZDR določa:

„Kot neutemeljeni razlog[...] za redno odpoved pogodbe o zaposlitvi se šteje[...] sprememba delodajalca po prvem odstavku 73. člena tega zakona“.

- 8 Člen 159(1) Zakona o trgu finančnih instrumentov (Uradni list RS, št. 108/10, v nadaljevanju: ZTFI) določa pravila, ki se uporabljajo, „[č]e skupščina borznoposredniške družbe sprejme sklep o prenehanju borzno posredniške družbe in začetku likvidacijskega postopka ali sklep, s katerim se dejavnost borzno posredniške družbe spremeni tako, da ta ne bo več opravljala investicijskih storitev in poslov.“
- 9 Člen 159(3) ZTFI določa:
- „Borzno posredniška družba mora v primeru iz prvega odstavka tega člena:
1. opraviti vsa dejanja, ki so potrebna za prenos:
 - finančnih instrumentov in drugega premoženja strank, ki ga upravlja,
 - vodenja računov nematerializiranih vrednostnih papirjev strank in
 - drugih storitev, ki jih opravlja za stranke[,]na drugo osebo, ki je v skladu z 32. členom tega zakona upravičena v Republiki Sloveniji opravljati investicijske storitve in posle;
 2. zagotoviti, da oseba iz 1. točke tega odstavka prevzame:
 - celotno dokumentacijo v zvezi z investicijskimi storitvami in posli, ki jo je bila dolžna voditi borznoposredniška družba, in
 - vse obveznosti in odgovornosti borznoposredniške družbe v zvezi z vodenjem in hranjenem te dokumentacije ter dostopom do te dokumentacije.“

Spor o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

- 10 Banka Koper je 23. decembra 2011 je sprejela sklep o prenehanju opravljanja investicijskih storitev in storitev borznega posredovanja.
- 11 Z družbo Alta Invest je 27. junija 2012 sklenila pogodbo o prenosu z vsebino, ki jo zahteva člen 159 ZTFI, in sicer, da bo prva na drugo prenesla finančne instrumente in drugo premoženje strank, ki ga upravlja, vodenje računov nematerializiranih vrednostnih papirjev strank in druge investicijske in pomožne investicijske storitve po ZTFI ter arhiv, kar pomeni celotno dokumentacijo v zvezi z investicijskimi storitvami in posli, ki jo je bila dolžna voditi za navedene stranke. Poleg tega je bilo dogovorjeno, da bo Banka Koper za družbo Alta Invest opravljala posle kot odvisna borzna posrednica.
- 12 Banka Koper je julija 2012 stranke, za katere je opravljala storitve borznega posredništva, obvestila, da bo prenehala z opravljanjem teh storitev. V tem okviru jih je posebej obvestila o možnosti prehoda k družbi Alta Invest in jim v zvezi s tem ponudila posebne ugodnosti, kot je kritje stroškov prenosa. Banka Koper je svoje stranke obvestila tudi, da se bo v primeru molka štel, da se strinjajo s prenosom na družbo Alta Invest. 91 % strank Banke Koper se je dejansko odločilo za prehod k družbi Alta Invest, večina z izrecno izjavo volje, da bodo odslej povezane z zadnjenavedeno družbo.
- 13 Banka Koper je bila tako izključena iz trgovanja na Ljubljanski borzi (Slovenija), Banka Slovenije pa je nato izdala odločbo, s katero ji je izdala dovoljenje za opravljanje storitev odvisnega borzno posredniškega zastopnika.

- 14 Banka Koper je 17. septembra 2012 sprejela nov pravilnik o sistemizaciji delovnih mest, s katerim je ukinila službo investicijskih storitev in v njenem okviru tudi delovno mesto borznega posrednika.
- 15 V teh okoliščinah so bile pogodbe o zaposlitvi vseh zaposlenih v službi investicijskih storitev Banke Koper odpovedane iz poslovnega razloga, vključno s pogodbo o zaposlitvi za nedoločen čas na delovnem mestu borznega posrednika, ki jo je J. Dodič sklenil 30. junija 2011 in ki je bila odpovedana 11. oktobra 2012.
- 16 Medtem je Banka Koper vsem zaposlenim v službi investicijskih storitev v podpis ponudila nove pogodbe o zaposlitvi na drugih delovnih mestih.
- 17 J. Dodič je to ponudbo zavrnil, ker mu ponujeno delovno mesto ni ustrezalo. Nato je pred slovenskimi sodišči izpodbijal odpoved pogodbe in zahteval vrnitev na delo k Banki Koper, podredno pa vrnitev na delo k družbi Alta Invest. Meni, da je Banka Koper prenesla svojo borznoposredniško dejavnost na družbo Alta Invest v smislu člena 73 ZDR, s katerim se v slovensko pravo prenaša člen 1(1) Direktive 2001/23. Zato naj bi se po prenosu, določenem v pogodbi o prenosu z dne 27. junija 2012, dejavnost službe investicijskih storitev v družbi Alta Invest opravljala prek poslovnih enot in mreže Banke Koper.
- 18 Banka Koper je pred navedenimi sodišči trdila, da je morala po tem, ko se je odločila, da ne bo več opravljala borznoposredniških storitev za svoje stranke, v skladu s členom 159 ZTFI izvesti prenos računov nematerializiranih vrednostnih papirjev strank na drugo pravno osebo, ki ima dovoljenje za opravljanje teh storitev v Sloveniji. Poudarila je, da prenos ni zajemal delavcev, poslovnih prostorov in delovnih sredstev ter da so stranke imele možnost izbire novega ponudnika investicijskih storitev.
- 19 Podobno je družba Alta Invest trdila, da je pogodba o prenosu neposredna posledica uporabe člena 159 ZTFI.
- 20 Nacionalno prvostopenjsko sodišče je razsodilo, da pogoji za prenos podjetja niso bili izpolnjeni, ker se ni ohranila identiteta podjetja niti v ekonomskem niti v funkcionalnem smislu. Poudarilo je, prvič, da v pogodbi o prenosu, ki sta jo sklenili Banka Koper in družba Alta Invest, ni bil določen noben prenos stvari, pravic ali delavcev, in drugič, da so imele stranke možnost izbire glede prenosa svojih vrednostnih papirjev na družbo Alta Invest „ali katero koli drugo borzno posredniško družbo“. V teh okoliščinah prenosa po tej pogodbi ni bilo mogoče opredeliti kot „prenos podjetja“ ali „dela podjetja“ v smislu člena 1(1) Direktive 2001/23.
- 21 Pritožbeno sodišče je prav tako menilo, da ni šlo za prenos podjetja v smislu člena 1(1) Direktive 2001/23, saj pogodba o prenosu, sklenjena med Banko Koper in družbo Alta Invest, ni pomenila spremembe delodajalca v smislu te določbe. To sodišče je za odločilno štelo, da prva družba na drugo ni prenesla strank. V zvezi s tem je pojasnilo, da okoliščina, da so se za prehod k družbi Alta Invest odločile skoraj vse stranke, ni bila zadostna za ugotovitev, da je prišlo do „prenosa podjetja“ v smislu Direktive 2001/23. Poleg tega naj bi se z okoliščino, da je Banka Koper še naprej opravljala borznoposredniško dejavnost, med drugim za družbo Alta Invest, po mnenju tega sodišča potrdilo to, da ni šlo za prenos podjetja.
- 22 J. Dodič je zoper to sodbo vložil revizijo pred predložitvenim sodiščem, v kateri je med drugim trdil, da je na podlagi tega, da je 91 % strank Banke Koper svoje vrednostne papirje dejansko preneslo na podjetje Alta Invest, mogoče sklepati, da je šlo za prenos podjetja.
- 23 To sodišče je revizijo zavrnilo, ker na podlagi ukinitev dejavnosti borznega posredovanja, opravljanja odvisnega borznega posredovanja ter neobstoja prenosa materialnih sredstev, delavcev in organizacijskega ustroja ni bilo mogoče sklepati, da je šlo za „prenos podjetja“ v smislu Direktive 2001/23. Prav tako je poudarilo, da so imele stranke Banke Koper prosto izbiro in da je imela ta

družba zakonsko dolžnost zagotoviti kontinuiteto varstva pravic svojih strank v primeru njihove pasivnosti ob obvestilu o ukinitvi dejavnosti tako, da je na drugo borzno posredniško družbo prenesla vso dokumentacijo.

- 24 J. Dodič je nato na Ustavno sodišče (Slovenija) vložil ustavno pritožbo, v kateri je zatrjeval očitno napačno in samovoljno razlago Direktive 2001/23 ter neobrazloženost zavrnitve njegovega predloga za vložitev predloga za sprejetje predhodne odločbe pri Sodišču. Ustavno sodišče je razveljavilo sodbo Vrhovnega sodišča (Slovenija) in mu zadevo vrnilo v ponovno odločanje. V bistvu je menilo, da predložitveno sodišče ni odgovorilo na vprašanja tožeče stranke v zvezi z obstojem „prenosa podjetja“ v smislu Direktive 2001/23.
- 25 Predložitveno sodišče se pri drugi obravnavi te zadeve sprašuje, ali je mogoče v okoliščinah obravnave zadeve sklepati, da gre za „prenos podjetja“ v smislu člena 1(1) Direktive 2001/23.
- 26 Najprej poudarja, da je bil prenos finančnih instrumentov in drugega premoženja strank, vodenje računov nematerializiranih vrednostnih papirjev strank in drugih investicijskih in pomožnih investicijskih storitev ter arhiva na drugo pooblaščen družbo zakonski pogoj, ki ga je morala Banka Koper izpolniti v primeru prenehanja opravljanja dejavnosti borznega posredništva. Predložitveno sodišče nato ugotavlja, da ta prenos ni vključeval strank Banke Koper, saj so te imele možnost izbire nove borznoposredniške družbe. Nazadnje opozarja, da Banka Koper na družbo Alta Invest ni prenesla delavcev, delovnih oziroma drugih materialnih sredstev in organizacijskega ustroja. Predložitveno sodišče v zvezi s tem pojasnjuje, da je – če se ugotovi, da je šlo za prenos podjetja – očitno, da bi bilo pogodbeno določilo, s katerim bi se izključil prehod delavcev, brez učinka, zato se njegovi pomisleki ne nanašajo na vprašanje, ali bi lahko pogodbeni stranki pogodbe o prenosu izključili prenos delavcev.
- 27 V teh okoliščinah je Vrhovno sodišče (Slovenija) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ta vprašanja:

- „1. Ali je treba določbo člena 1(1) Direktive Sveta 2001/23 razlagati tako, da se za pravni prenos podjetja ali dela podjetja šteje tudi prenos, kot je bil izveden v okoliščinah obravnavanega primera – kot prenos finančnih instrumentov in drugega premoženja strank (konkretno vrednostnih papirjev), vodenje računov, nematerializiranih vrednostnih papirjev strank in drugih investicijskih in pomožnih investicijskih storitev ter arhiva, ob tem da je bilo na koncu od odločitve komitentov (strank) odvisno, ali bodo po prenehanju dejavnosti borznega posredovanja s strani prve toženke opravljanje teh storitev zaupali drugi toženki?
2. Ali je v teh okoliščinah odločilno, za koliko komitentov po prenehanju opravljanja dejavnosti borznega posredovanja s strani prve toženke, te storitve sedaj opravlja druga toženka?
3. Ali okoliščina, da prva toženka nadaljuje poslovanje s komitenti kot odvisna borzno posredniška družba in v tej funkciji sodeluje z drugo toženko, kakor koli vpliva na opredelitev prenosa podjetja ali obrata?“

Vprašanja za predhodno odločanje

- 28 Predložitveno sodišče z vprašanji, ki jih je treba obravnavati skupaj, v bistvu sprašuje, ali je treba člen 1(1) Direktive 2001/23 razlagati tako, da to, da drugo podjetje v skladu s pogodbo, ki jo je treba skleniti v skladu z nacionalno zakonodajo, prevzame finančne instrumente in drugo premoženje strank prvega podjetja po tem, ko zadnjenavedeno preneha opravljati svojo dejavnost, pomeni prenos podjetja ali dela podjetja, čeprav, prvič, imajo stranke prvega podjetja možnost, da vodenja svojih vrednostnih papirjev ne prenesejo na drugo podjetje, in drugič, prvo podjetje še naprej deluje kot odvisna borznoposredniška družba in v tej funkciji sodeluje z drugim podjetjem.

- 29 Najprej, spomniti je treba, da področja uporabe člena 1(1)(a) Direktive 2001/23 v skladu z ustaljeno sodno prakso ni mogoče presojati zgolj na podlagi jezikovne razlage. Zaradi razlik med jezikovnimi različicami te direktive in razhajanj v nacionalnih zakonodajah glede pojma „pogodbeni prenos“ je treba ta pojem razlagati dovolj prilagodljivo, da se zadosti cilju te direktive, ki je – kot je razvidno iz njene uvodne izjave 3 – varovanje delavcev ob zamenjavi delodajalca (sodbi z dne 20. januarja 2011, CLECE, C-463/09, EU:C:2011:24, točka 29, in z dne 20. julija 2017, Pitreta Ricardo, C-416/16, EU:C:2017:574, točka 37).
- 30 Dalje, poudariti je treba, da se Direktiva 2001/23 uporablja, kadar se prenos podjetja nanaša na stabilno gospodarsko dejavnost. Pojem „enota“ iz člena 1(1) te direktive se torej nanaša na organiziran skupek oseb in sredstev, ki omogočajo opravljanje gospodarske dejavnosti, ki sledi lastnemu cilju (glej v tem smislu sodbi z dne 10. decembra 1998, Hidalgo in drugi, C-173/96 in C-247/96, EU:C:1998:595, točka 25, in z dne 29. julija 2010, UGT-FSP, C-151/09, EU:C:2010:452, točka 26).
- 31 V postopku v glavni stvari ni sporno, da je bila služba Banke Koper za investicijske storitve gospodarska enota, saj je imela kadrovske in logistične vire, ki so ji omogočali izvajanje gospodarske dejavnosti v obliki ponujanja storitev borznega posredovanja in investicijskih poslov komitentom.
- 32 V teh okoliščinah to, da Banka Koper po tem, ko je prenehala opravljati investicijske storitve in posle ter pomožne storitve v smislu člena 159 ZTFI, še naprej deluje kot odvisna borznoposredniška družba in v tej funkciji sodeluje s komitenti, med katerimi je tudi družba Alta Invest, načeloma ne vpliva na opredelitev zadevne transakcije iz postopka v glavni stvari kot „prenos dela podjetja“ v smislu člena 1(1) Direktive 2001/23.
- 33 Nazadnje, spomniti je treba, da je odločilno merilo za ugotovitev, ali gre za prenos podjetja ali dela podjetja v smislu te določbe, to, da zadevna enota ohrani svojo identiteto, kar je razvidno zlasti iz tega, da se njeno poslovanje dejansko nadaljuje ali ponovno začne (sodbi z dne 10. decembra 1998, Hidalgo in drugi, C-173/96 in C-247/96, EU:C:1998:595, točka 21, in z dne 9. septembra 2015 v zadevi Ferreira da Silva e Brito in drugi, C-160/14, EU:C:2015:565, točka 25 in navedena sodna praksa).
- 34 Pri ugotavljanju, ali je ta pogoj izpolnjen, je treba upoštevati vse dejanske okoliščine, ki so značilne za zadevni posel, med katerimi so zlasti vrsta zadevnega podjetja ali obrata, ali je bil opravljen prenos opredmetenih sredstev, kot so nepremičnine in premičnine, vrednost neopredmetenih sredstev ob prenosu, ali je novi delodajalec prevzel večino zaposlenih, ali je bil opravljen morebitni prenos strank, stopnja podobnosti dejavnosti, ki se opravljajo pred prenosom in po njem, in trajanje morebitne prekinitve teh dejavnosti (sodba z dne 9. septembra 2015, Ferreira da Silva e Brito in drugi, C-160/14, EU:C:2015:565, točka 26 in navedena sodna praksa).
- 35 Vendar ti dejavniki pomenijo le delne vidike potrebne celostne presoje in jih zato ni mogoče presojati ločeno (sodba z dne 9. septembra 2015, Ferreira da Silva e Brito in drugi, C-160/14, EU:C:2015:565, točka 26 in navedena sodna praksa). Natančneje, pomen, ki ga je treba pripisati različnim merilom, je nujno različen glede na dejavnost, ki se opravlja, ali celo način proizvodnje ali poslovanja zadevnega podjetja, obrata ali dela obrata (sodba z dne 9. septembra 2015, Ferreira da Silva e Brito in drugi, C-160/14, EU:C:2015:565, točka 27 in navedena sodna praksa).
- 36 V postopku v glavni stvari ni sporno, kot je Komisija ugotovila v svojih pisnih stališčih, da za izvajanje gospodarske dejavnosti zadevne enote niso potrebna pomembna opredmetena sredstva. Nasprotno, ta gospodarska dejavnost temelji zlasti na neopredmetenih sredstvih, njihov prenos pa je bistvenega pomena za opredelitev kot „prenos dela podjetja“.

- 37 Neopredmetena sredstva, ki so finančni instrumenti in drugo premoženje komitentov, v tem primeru strank, vodenje njihovih računov in drugih investicijskih in pomožnih investicijskih storitev ter arhiva, in sicer dokumentacije v zvezi z investicijskimi storitvami in posli, opravljenimi za stranke, so namreč del identitete zadevne gospodarske enote v smislu sodne prakse, navedene v točkah od 33 do 35 te sodbe.
- 38 Prenos teh sredstev pa je nujno odvisen od izrecnega ali tihega soglasja strank, saj v okoliščinah, kot so te iz postopka v glavni stvari, podjetje, ki preneha s svojo dejavnostjo, svojim strankam ne more naložiti, da vodenje svojih vrednostnih papirjev zaupajo podjetju po njegovi izbiri.
- 39 Iz tega izhaja, prvič, da to, da stranke Banke Koper niso bile zavezane s pogodbo o prenosu, sklenjeno z družbo Alta Invest, in so se lahko prosto odločile za prenos vrednostnih papirjev k zadnjenavedeni družbi, kot ugotavlja predložitveno sodišče, samo po sebi ni ovira za opredelitev kot „prenos dela podjetja“ v smislu člena 1(1) Direktive 2001/23.
- 40 Iz tega sledi, drugič, da bi bilo treba za to, da bi bilo to transakcijo mogoče opredeliti kot „prenos dela podjetja“, ugotoviti, da je šlo za prenos strank.
- 41 Zato je treba opraviti celovito presojo okoliščin in pri tem upoštevati zlasti ukrepe, s katerimi se je stranke Banke Koper spodbudilo, da vodenje svojih vrednostnih papirjev zaupajo družbi Alta Invest.
- 42 Nacionalno sodišče mora tako presoditi, ali so imele stranke pri prenosu svojih računov na družbo Alta Invest možnost izrecne izbire ali pa je šlo za samodejni prenos arhiva v zvezi z njihovimi računi. V tem okviru mora ugotoviti, ali člen 159(3) ZTFI borznoposredniški družbi, ki se odloči, da bo prenehala opravljati to dejavnost, nalaga, da dokumentacijo v zvezi z računi svojih strank prenese na eno samo osebo, ki ima dovoljenje za opravljanje investicijskih storitev in poslov v Sloveniji, ali pa se ta dokumentacija lahko prenese na več oseb.
- 43 Upoštevati je treba tudi finančne spodbude, kot je prevzem stroškov prenosa na družbo Alta Invest.
- 44 Poleg tega, čeprav okoliščina, da se je 91 % strank Banke Koper strinjalo s tem, da se vodenje njihovih vrednostnih papirjev zaupa družbi Alta Invest, očitno podpira učinkovitost takih spodbud, pa opredelitve „prenosa“ v smislu člena 1(1) Direktive 2001/23 ni mogoče podati le na podlagi te ugotovitve, ki je poleg tega mogoča šele po sklenitvi pogodbe o prenosu med dvema podjetjema.
- 45 Skratka, predložitveno sodišče je navsezadnje edino pristojno za presojo dejstev iz zadeve v glavni stvari in za razlago nacionalne zakonodaje, da ugotovi, ali je šlo za „prenos dela podjetja“ v smislu člena 1(1) Direktive 2001/23 (glej v tem smislu sodbi z dne 7. avgusta 2018, Colino Sigüenza, C-472/16, EU:C:2018:646, točka 45, in z dne 6. decembra 2018, Montag, C-480/17, EU:C:2018:987, točka 34).
- 46 Na podlagi navedenega je treba na postavljena vprašanja odgovoriti, da je treba člen 1(1) Direktive 2001/23 razlagati tako, da to, da drugo podjetje v skladu s pogodbo, ki jo je treba skleniti v skladu z nacionalno zakonodajo, prevzame finančne instrumente in drugo premoženje strank prvega podjetja po tem, ko zadnjenavedeno preneha opravljati svojo dejavnost, čeprav imajo stranke prvega podjetja možnost, da vodenja svojih vrednostnih papirjev ne prenesejo na drugo podjetje, lahko pomeni prenos podjetja ali dela podjetja, če se ugotovi, da je šlo za prenos strank, kar pa mora ugotoviti predložitveno sodišče. V tem okviru število – tudi če je zelo veliko – dejansko prenesenih strank samo po sebi ni odločilno za opredelitev „prenosa“ in tudi to, da prvo podjetje z drugim sodeluje kot odvisna borznoposredniška družba, načeloma ni upoštevno.

Stroški

- 47 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (deveti senat) razsodilo:

Člen 1(1) Direktive 2001/23/ES Sveta 2001/23/ES z dne 12. marca 2001 o približevanju zakonodaje držav članic v zvezi z ohranjanjem pravic delavcev v primeru prenosa podjetij, obratov ali delov podjetij ali obratov, je treba razlagati tako, da to, da drugo podjetje v skladu s pogodbo, ki jo je treba skleniti v skladu z nacionalno zakonodajo, prevzame finančne instrumente in drugo premoženje strank prvega podjetja po tem, ko zadnjenavedeno preneha opravljati svojo dejavnost, čeprav imajo stranke prvega podjetja možnost, da vodenja svojih vrednostnih papirjev ne prenesejo na drugo podjetje, lahko pomeni prenos podjetja ali dela podjetja, če se ugotovi, da je šlo za prenos strank, kar pa mora ugotoviti predložitveno sodišče. V tem okviru število – tudi če je zelo veliko – dejansko prenesenih strank samo po sebi ni odločilno za opredelitev „prenosa“ in tudi to, da prvo podjetje z drugim sodeluje kot odvisna borznoposredniška družba, načeloma ni upoštevno.

Jürimäe

Šváby

Piçarra

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourggu, 08. maja 2019.

A. Calot Escobar
Sodni tajnik

K. Jürimäe
Predsednik